

Arrest

nr. 92 304 van 27 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 april 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 september 2012.

Gelet op de beschikking van 13 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. MULLENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPART, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 januari 2012 dient de verzoekende partij, van Armeense nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 maart 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 april 2012 wordt voormelde beslissing van 19 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan H. G.(...) geboren te (...), op (...)1984, van Armeense nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 02/05/2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, (...).

REDEN VAN DE BESLISSING :

° De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

Op 3 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 april 2012 dient de verzoekende partij een volgende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 7 mei 2012 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt met betrekking tot de door de verzoekende partij ontwikkelde middelen als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7,

eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 5 september 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 2 oktober 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 20 augustus 2012 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat zij een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend die niet in overweging werd genomen en dat zij desgewenst stukken dienaangaande kan neerleggen. De verzoekende partij legt evenwel geen stukken neer. Voor het overige verwijst de verzoekende partij naar haar verzoekschrift.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 2 oktober 2012 slechts stelt te verwijzen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 13 augustus 2012 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen dat zij hierbij in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende het aangevoerde middel ter gelegenheid van het door haar ingestelde beroep. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping van het beroep niet betwist. Door zonder meer te verwijzen naar haar inleidend verzoekschrift kan zij aldus bezwaarlijk afbreuk doen aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Waar de verzoekende partij stelt een nieuwe asielaanvraag te hebben ingediend die niet in overweging werd genomen, dient erop gewezen dat zij slechts op 7 mei 2012 een asielaanvraag heeft ingediend, terwijl de bestreden beslissing reeds werd genomen op 2 april 2012. Bijgevolg kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing of hierover niet te hebben gemotiveerd. Er dient op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheids-toetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het louter indienen van een asielaanvraag schort daarnaast hoogstens de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing op. Hierbij merkt de Raad ten overvloede nog op dat hetzelfde geldt voor de door de verzoekende partij op 5 april 2012, zijnde ná de bestreden beslissing, ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Eveneens ten overvloede wijst de Raad erop dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in casu op 28 maart 2012, geen schorsende werking heeft (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950). Er dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij bij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel geïsoleerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties geïsoleerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Met dergelijke vaststelling doet de verwerende partij geenszins uitspraak over een recht op verblijf of een recht op erkenning van een bijzonder statuut. De bestreden beslissing heeft met

andere woorden geen uitstaans met de loutere omstandigheid dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt ingediend, hetgeen aldus niet maakt dat de aanvrager zonder meer moet worden toegelaten tot verblijf op het Belgische grondgebied. Ten slotte heeft de gemachtigde van de staatssecretaris op 3 april 2012 een beslissing genomen waarbij desbetreffende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Met verwijzing naar de in voormelde beschikking opgenomen grond aangaande het middel van de verzoekende partij ter gelegenheid van het door haar ingestelde beroep, kan worden vastgesteld dat een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, geen afbreuk doet aan het hoger gestelde.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Het enig middel is, in alle onderdelen, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN